

Szerda, bisztró, Rákosfalva

ezében borospohárral áll édesanyád, Margit néni a tűzhely előtt, és replikára kész mosollyal hallgatja hírhedt-híres költő fiát Bükkszenterzsébeten, a konyhában, ahová Tokajba menet visz érted Hunya Zsolt autója Gézával –

de még előbb Babi néni és Zsóka terített asztalához, no meg H. úr határszéli kocsmájához röpít száznegyvennel Rédicésre, ahol azon és csak azon a heverőn szabad majd aludnom, amelyet te jelölsz ki számomra föllebbezhetetlenül, mert a dupla ágyban kizárólag csak a zuglói sógorok horkolhatnak –

és a bisztró, az Ördögfing, vagyis a rákosfalvi iszoda szerda délutánjai Gomez nyakigláb asszisztálása mellett Léka Gézával és Szöllösi Zoltánnal, a sokak által gúnyolt és irigyelt asztaltársasággal. Voltak ott, jártak ott persze mások is szép számmal: alkalmi haverok, ideiglenes és állandó hölgyek-urak, költők, dilettáns és szimatoló irodalmárok; aztán csak mi négyen maradtunk, ameddig maradhattunk, mert a többiek nem voltak közénk valók –

és ebben az iszodában (pontosabban ezzel szemközt egy másikban, mert az Ördögfingot meszelték éppen) láttalak először papucsban csoszorgó lábbal, vemhes férfitopaccal, dohányrudaktól krákgóva; itt, ahol órákon át a szentséges költészetről beszélünk, többnyire sör mellett, de Géza és én ittunk olykor mérgezetten lötytyöket is, és a verseken túl más fölöslegességekről is szó esett: testvérekről, gyilkosokról, politikáról és szerelemről, életről, halálról –

s akkor még fiatalabb voltál (ötvenegy éves), mint ma én, amikor ezt írom azal a ceruzával, amit az a lány faragott, aki a gyógyszereidet válogatta szét Tokajban, mert reménytelenül összekavarodtak a háromnapos irodalmi szédületben, ahol a *kuráre* búvszava zengett a te ajkadról is a zárófogadás szétzabált svédasztala fölött; és emlékszem még a novemberi éjszakára, amikor többedmagunkkal Kecskemétről döcögött velünk Pestig az utolsó, már csak pakkokat, kopertákat és költőket szállító postavonat –

és az Ady-összest (bár csak a költeményeket) vettük át egy nyáron az *Új versektől* a legutolsóig nemcsak az Ond vezér úti kicsi konyhában, hanem a Coki által pásztortolt, tágasabb Mogyoródi úti étkezősaroknál is. Aztán egy televíziós futballmeccs nálatok, Zsóka kénytelen többször is szellőztetni a száz bűdös bagó miatt, néha ráüvöltesz; de nélküle nem lettél volna az, aki, a Kilencek és a nemzet Utassyja, mert nemcsak a sorsotok, hanem a mű is kettőtöké; és köszönöm most, Horváth Erzsébet, Zsóka asszony, hogy a magyar költők nevében kéretlenül leírhatom ezt –

és mondd, Dzsó, József, József – ahogyan olykor kajánkodva szólítottalak, mit írjak arról a tíz évről, mely alatt hétről hétre számon kérted: hoztál-e verset?, ír-

tál-e?, miért nem?!, hát ez a vers rettenetes!, ez a sor szép, kár, hogy nem nekem jutott az eszembe, Jancsikám; és néha nagyon messzire néztél, ilyenkor halott fiaddal, Jóskával voltál, nem velem s Gézával, akik, bár nála vénebben, mégis kicsit a fiaid voltunk, elsőként Géza, akinek köszönhetlek, mert én, a hűtlen, mióta Rédecésre költöztél, nem láttalak –

és az ecetfát néhány év múlva kivágták, amelyről ezt írtad: „Megőriz bennünket SZERDA, / s nagy árnyat vet, hatalmasat / ránk egy kötő ecetfa.” Az ecetfát megölték, és a Szent Bisztró, a Mesés Ördögfing helyét a polgárok további sanyargatása végett ma egy hülye bank bitorolja, de ott már sem gyöngyhabos krigli, sem Zoli, sem Géza, sem Dzsó, sem semmiféle költemény, csupán „...a ladik, a Kháron-ladik.” –

na és Debrecen, ahol Görömbei András méltatott hármónkat Dusa Lajos és Margó jóvoltából, és egy kerékpár volt a szobatársam, és reggel Zsolték bérelt konyhájában ünnepeltünk a születésnapodon, *március* volt, hát persze, az ötvenötödik, és még *zúgott* bennünk a másnapos lélek; és nincs több és, és na és, csak annyi, hogy magasabb az ég fölöttem, mert csatlósod lehettem olykor a költészet gyönyörű szélmalomharcában. S most, amikor már három napja fekszel a földben, érzem először: micsoda tálentum közelébe sodort a sors. Köszönöm, Uram!

A debreceni költőesten a remek kórus e sírásra készítő Kodály-népdalfeldolgozással hajolt hozzánk: „Én Istenem, adjál szállást, / Már meguntam a járkálást, / A járkálást, a bujdosást, / Az idegen földön lakást. / ... / Adjon Isten jó éjszakát...” – Utassy Dzsó, jó éjszakát, adjon Isten jó éjszakát!

